

ganske sikkert intet Selskab, som for Bonusudbetaling har givet Regler af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kunne forandres paa noget Punkt. Sædvanlig er det endogsaa, at de private Selskaber forbeholde Garanterne, eller hvem der ellers udgør Bestyrelsen for Selskabets Anliggender, Ret til at fastsætte Udbyttet, og gennem denne Ret faar altsaa Selskabet selv en saadan Indflydelse paa de Beløb, der skulle udbetales som Bonus, at der allerede derigennem maa siges at være i høj Grad Usikkerhed til Stede med Hensyn til, hvor meget der bliver at udbetale i Bonus. Den Usikkerhed, som dette Lovforslag gennem Forbeholdet i § 1, vil give paa dette Punkt, vil kun være lidet at regne i Sammenligning dermed. Dette Forbehold vil ikke kunne undværes, som jeg har sagt, og det vil paa den anden Side ogsaa, tror jeg, kunne afvæbne forskellige Indvendinger, der ellers med Føje maatte kunne rettes mod Bestemmelser i Lovforslaget. Det er navnlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti), der har fremsat forskellige saadanne Indvendinger, idet han i øvrigt har stillet sig meget velvillig til Lovforslaget. Det ærede Medlem mente, at man netop paa Grund af denne Usikkerhed, som saaledes foreligger med Hensyn til Gennemførelse af Bonusudbetaling, hellere burde fastslaa bestemte Regler nu, men gøre det saaledes, at man bandt Reglernes Gyldighed til et kortere Aaremaal, f. Eks. til 3 eller 4 femaarige Perioder. Dette maa jeg dog for mit Vedkommende bestemt fraraade. Det, man skulde opnaa ved denne Lov, var jo blandt andet det, at gøre Statsanstalten konkurrencedygtig over for de private Selskaber, og dette vil Statsanstalten ikke kunne opnaa, medmindre den kan træde frem over for Interessenterne med Løfte om, at den ikke alene i Øjeblikket giver Bonus, men vil vedblive at give det i Fremtiden. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at hvis man knyttede en saadan Lovs Gyldighed til et bestemt Tidsrum af, som det ærede Medlem nævnte 15 eller 20 Aar, saa vilde denne Omstændighed blive benyttet i Konkurrencen mod Statsanstalten og benyttet paa en saadan Maade, at denne vilde faa meget liden Gavn af denne Lov. Ganske vist vilde det, der saaledes kunde fremsættes mod Anstalten paa Grundlag af denne Begrænsning af Tidspunktet for Lovens Gyldighed, ikke komme til fuld Anvendelse i de første 5 Aar eller saa, thi saa længe vi staa over for et Tidsrum af 20 Aar, kan der endnu ikke manøvreres

rigtigt i de første 5 Aar, men lad os blot tænke os, at 5 Aar ere gaaede, og at vi komme henimod Halvdelen af Tiden, saa vil jo Virkningen af Loven blive neutraliseret fra udenlandske Selskabers Agenters Side, idet de ville sige til Folk: Her kunne i selv se; om 10 Aar er hele Herligheden forbi! Saa har Lovgivningsmagten fri Hænder igen og kan tage hele eders Ret bort fra eder! Jeg tror, det vilde være mindre end halvgjort Arbejde, hvis vi gik til en Lov af den Beskaffenhed, som den vilde blive, naar vi knyttede Lovens Gyldighed til en bestemt Tidsperiode. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa, at det ogsaa i andre Henseender vilde være uheldigt at binde Lovens Gyldighed til 20 Aar. Man skulde jo saa gøre den saaledes, at den i disse 20 Aar slet ikke kunde forandres, og jeg vil ikke for mit Vedkommende paa-staa, at der ikke ved Gennemførelsen af de Regler, som Loven indeholder, kan vise sig enkelte Forhold, som ville gøre Ændringer nødvendige inden de 20 Aars Forløb. Det vilde man være afskaaren fra, thi hvis man vedtog begge Bestemmelser, baade om, at Loven skulde være knyttet til en 20aarig Periode, og at man ved Siden deraf ogsaa i denne Tid skulde kunne forandre Reglerne, naar det syntes nødvendigt, opnaar man jo ingenting. Jeg tror, at man skal holde sig til Lovforslaget, som det er affattet her, og jeg kan ikke skønne rettere, end at det ærede Medlem for Køge netop ud fra sin Betragtning af Lovens Regler ogsaa derved vil faa al nødvendig Garanti for, at man, hvis der virkelig skulde vise sig Mangler ved de Regler, Lovforslaget opstiller, kan foretage de nødvendige Ændringer. Det ærede Medlem erkendte, at for saa vidt angaar det, han kaldte den daglige Drift af Livsforsikringsanstalten, saa behøvede man ikke at nære Betæneligheder ved de i Udkaftet indeholdte Regler for Bonusudbetaling. Derimod var han mere ængstelig for, hvad der vilde ske, saafremt Rentefoden blev væsentlig forandret. Netop med et saadant Tilfælde for Øje har man jo Rekurs til Bestemmelsen i § 1, andet Stykke. Der er jo ikke i Henseende til Rentefoden Tale om en Forandring, som vil komme pludselig og navnlig indtræde i saa stort Omfang, at det vil kunne lede til væsentlig Forringelse af Anstaltens Status. Renten vil vel altid svinge lidt op og ned, og der vil vel ikke paa den Maade indtræde Kalamiteter paa et Øjeblik, men der vil være Tid nok ikke alene til at overveje, hvad Anstalten skal gøre over for Nedgang i